

Inspirowanie i kształtowanie pozytywnych postaw

INSPIROWANIE I KSZTAŁTOWANIE POZYTYWNYCH POSTAW

Słowo „inspiracja” ma w sobie coś boskiego. Zakładamy, że potrzebne jest jakieś nadzwyczajne wydarzenie, które da nam natchnienie, podczas gdy w rzeczywistości inspiracja rodzi się w najzwyklejszych okolicznościach. Nawet najmniejsze wydarzenie zostawia w nas jakiś ślad, w dwójnasób oddziałując na dzieci, które są tak bardzo podatne na wpływy.

Możemy nie zdawać sobie z tego sprawy, ale jako rodzice inspirujemy i kształtujemy postawy naszych dzieci w każdej chwili i każdego dnia. Jedną z najważniejszych wskazówek, jak być dobrym rodzicem, jest być dobrym człowiekiem.

Uosabiane wzorce postaw pełnią rolę przewodników w działaniu- są przykładami tego, jak należy się zachować i8 traktować innych. Dzieci więcej uczą się dzięki obserwacji dobrego przykładu, niż gdy mówi im się, jakie mają być. Przez obserwację i współzawodnictwo z tobą przyswajają sobie wiele wzorców: zachowań, sposobów mówienia, rozwiązywania problemów i porozumiewania się, przekonań, wartości i postaw moralnych.

Wydawać się może, że bardzo łatwo jest być właściwym wzorem dla dziecka, ale w rzeczywistości wymaga to wielu przemyśleń i starań. Aby się to udało, musicie być konsekwentni. Dorosły może kształtować pożądane zachowania dziecka na dwa sposoby. Pierwszy z nich jest raczej stylem życia niż techniką. Pociąga za sobą ocenę waszego systemu wartości, a następnie zbadanie zachowania, aby sprawdzić jak dalece się nim kieruje. Jeżeli na przykład starcie staracie się być zawsze punktualni, uczycie dziecko dotrzymywania

honorowych zobowiązań. Aby łatwiej umiało wyrazić wdzięczność, wpajacie mu potrzebę doceniania innych. Drugim sposobem kształtowania zachowań jest określenie, jakie wartości chcemy wpoić dziecku, a potem planowe ich demonstrowanie. Jeśli na przykład dziecko ma kłopoty z zawieraniem przyjaźni, zabierzcie je ze sobą, kiedy sami przedstawicie się nowym sąsiadom. Nie mówiąc ani słowa uczycie inicjowania rozmowy i poznawania nowych ludzi.

Dzięki inspiracji i kształtowaniu pozytywnych postaw dzieci :

- W swoich nieświadomych jeszcze umysłach mają wdrukowany gotowy wzorzec postępowania. Jest tam zawsze, zdolny w każdej chwili do szybkiej konsultacji i wskazania właściwego rozwiązania, nawet, jeśli w pobliżu nie ma osoby dorosłej, którą darzą zaufaniem.
- Będą miały poczucie, że „to już kiedyś się zdarzył”, gdy znajdą się w sytuacji moralnie niejednoznacznej. Będą wiedziały, co wtedy robić.
- Wiedzą, do kogo się zwrócić, kiedy czują się zagubione lub potrzebują wskazówki, jak należy postąpić.
- Będą mniej skłonne do przegrywania, poddawania się lub działań destrukcyjnych w różnych trudnych sytuacjach i chwilach próby.

Bez inspiracji i kształtowania pozytywnych postaw dzieci :

- Są zagubione, niepewne, niespokojne i nie mając wzoru pozytywnych postaw mogą zwrócić się o pomoc do kogokolwiek, nawet do zupełnie nie odpowiednich, podejrzanych typów,
- Odczuwają psychiczny dyskomfort, zwłaszcza gdy sytuacja wymaga samodzielnej decyzji, bez udziału zaufanej osoby dorosłej,
- Są raczej skłonne do przyswojenia wzorców zachowań (palenie przez was papierosów) niż tego, co tylko mówicie („Nie pal. To szkodzi”), czy nawet ich własnych deklarowanych przeświadczeń („ Nigdy nie będę palił. To obrzydliwy nałóg „).
- Łatwo będą się poddawać.

Jak rozwijać i podtrzymywać gotowość dziecka do przyjęcia wzorców pozytywnych postaw

- Znajdźcie inne osoby, które zainspirują dziecko do współzawodnictwa lub od kogo będzie się uczyło.
- Bądźcie żywym, chodzącym przykładem właściwego działania. Nie ukrywajcie przed dzieckiem faktu, że cały czas poszukujecie i uczycie się.
- Bądźcie konsekwentni, róbcie to, co mówicie i mówcie to, co robicie.
- Zaczniście jak najszybciej, póki dziecko jest małe.

- Upewnijcie się, że pozytywne cechy swego charakteru okazujecie dziecku stale. W ten sposób przekazujecie informacje, w które wierzycie. To, co robicie, a więc przykład, jakli dajecie, w sposób naturalny wynika z waszych prawdziwych charakterów. Musicie żyć z nimi w zgodzie, aby być wiarygodnymi dla swoich dzieci.
- Bądźcie świadomi, czego uczycie. Usiądźcie sobie spokojnie w samotności lub we dwoje i uczciwie zastanówcie się nad swoim charakterem i zachowaniem. Pomyślcie, czy są zgodne z tym, co sobie przypisujecie, jak chcielibyście, żeby wyglądało wasze życie oraz co mówicie dziecku. Jeśli tak- możecie sobie pogratulować- jesteście sami najlepszą lekcją życia dla waszego dziecka. Jeśli uznacie, że nie ma takiej zgodności, przyjrzyjcie się z bliska swoim pragnieniom, oczekiwaniom, i życzeniom i porównajcie je z cechami swojego charakteru i zachowaniem. Czy wasze oczekiwania wobec siebie i dziecka nie są irracjonalnie wysokie? Czy nie zachowujecie się sztucznie, na siłę próbując sprostać tym zawyżonym wymaganiom? Jakiegokolwiek byłyby przyczyny tych niezgodności, przygotujcie się na zmiany. Wyznaczcie sobie cel i plan działania. Nie musicie wcale ukrywać tego procesu przed dzieckiem- próbując zmienić swoją postawę, dajcie mu pozytywny komunikat o sobie, informację, że chcecie i możecie stać się lepsi i macie odwagę być uczciwi.